

[Skovmand.]

ironi, at denne henvendelse netop kommer fra Bang & Olufsen, hvis ledelse ellers i tide og utide har snakket om alle de ulykker, der ville falde over virksomheden, hvis vi ikke blev medlem af EF. Der er ingen grund til at tro, at denne virksomhed ville rette henvendelse til regeringen, hvis der ikke var grundlag for at gøre det.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han havde kendskab til dette brev, da han forleden talte om sine knæ, der rystede ved tanken om at stå uden for EF. Hvis dette ikke var tilfældet, synes jeg, det ville være interessant at få at vide, om statsministeren ville mildne de meget drastiske udtalelser, han er kommet med om fordele og ulemper ved medlemskab af EF.

Men den uforberedthed, vi her oplever, er blot symptomatisk for hele situationen omkring markedsspørgsmålet. Vi har haft et markedssekretariat, som efter dets publikationer og svar at dømme i første række har haft til opgave at fremstille medlemskabet af EF i det mest sympatiske lys.

Der er naturligvis ikke tid til at gå alt dette materiale igennem her. Men jeg vil tage nogle eksempler frem, som kan belyse de fremgangsmåder, sekretariatet har anvendt, fremgangsmåder, som markedsministeren naturligvis er nødt til at tage ansvaret for.

Jeg vil starte med pjese nr. 8 om de sociale problemer og samle mig om indledningen, som er en art resumé af hele pjecen. Det, der karakteriserer denne indledning, er den manglende åbenhed. Tingene fremstilles ikke på en sådan måde, at læseren får en virkelig chance for selv at vurdere, hvorvidt han eller hun synes om det, der sker. Efter at det er blevet sagt, at det fortsat vil være det danske folketing, som afgør Danmarks sociale politik, hedder det:

„Samtidig må man gå ud fra, at der i de kommende år vil være en voksende erkendelse i fællesmarkedets institutioner og i de enkelte medlemslande af, at en forbedring af den sociale velfærd i de lande, som er bagud i forhold til andre europæiske lande, vil være nødvendig, hvis der inden for EF skal ske en udbygning af samarbejdet efter de planer, som foreligger om økonomisk union og industripolitisk samarbejde.“

Og senere hedder det så:

„Man er samtidig blevet mere opmærksom på, at et videregående samarbejde, f. eks. om den økonomiske politik, kun vil kunne gennemføres, hvis de lande, der er socialt bagud i forhold til de andre, får mulighed for at vinde med de øvrige.“

Ved første gennemlæsning lyder alt dette uskyldigt og i og for sig sympatisk. Hvem ønsker ikke, at de fattige syditalienere skal have det bedre? Men tanken om en økonomisk union er jo ikke blot noget, der foreligger som en plan. Der foreligger også en politisk beslutning af 21. marts 1971, hvor medlemslandene forpligter sig til i tiden indtil 1980 at skabe betingelserne for et yderst snævert økonomisk samarbejde. Dette samarbejde vil betyde, som det hedder, at

„... de lande, der er socialt bagud i forhold til de andre, får mulighed for at vinde med de øvrige.“

Så lyder det hele ikke nær så sympatisk længere. Så er der tale om en harmonisering af forholdene, og det vil på almindeligt dansk sige, at de, der ligger i spidsen, skal vente på dem, der ligger bagefter. EF tåler ikke forskelle; selv om man vel udmærket kunne forestille sig, at forholdene blev bedre i Syditalien og Danmark på samme tid, tillader man principielt kun, at de bliver bedre det ene af stederne.

Nu ved jeg godt, at der er lavet mange oversigter over de sociale udgifters andel af bruttonationalproduktet i de forskellige lande, og at Danmarks andel efter denne beregningsmetode ikke adskiller sig væsentligt fra de andre EF-landes. Men det er dog ikke til at komme uden om, at det, der præger den danske ordning, i særlig grad er den større betoning af lighedsprincipperne og en næsten 100 pct. statslig finansiering, som er til fordel for folk med lave indtægter. Disse problemer burde have været udførligt omtalt i pjecen.

Men én ting er, at der bruges formuleringer, som kan misforstås. En anden er, når der direkte er tale om urigtige oplysninger. Det er f. eks. tilfældet i pjese nr. 12, hvor der på side 34 står om EF's præferenceordning, at der i u-landene er toldfrihed for

„... varemængder svarende til værdien af EF's nuværende import fra de begunstigede lande plus 5 pct. af EF's import